

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 124/2567

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ บริษัท ต.โจทก์ร่วม นางสาว จ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 226, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 8, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 27, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 31, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 61, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 75, พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 76, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 33, ป.อ. มาตรา 83, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 โฆษณาภาพตัวอย่างเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมไว้เพื่อให้ลูกค้าสามารถสั่งผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวได้ และเคยผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวให้แก่ลูกค้ารายอื่นมาแล้ว ประกอบกับการที่ ว. สั่งให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ตามแบบที่จำเลยที่ 1 โฆษณาอยู่แล้ว โดยไม่ได้นำภาพลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ มาให้จำเลยที่ 1 ใช้ผลิตเสื้อกีฬา หรือสั่งให้จำเลยที่ 1 ออกแบบภาพลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ขึ้นมาใหม่ แล้วนำไปผลิตเสื้อกีฬาแต่อย่างใด ย่อมชี้ให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าจำเลยที่ 1 รู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้อยู่แล้วว่าลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมโดยมีเจตนาขายเสื้อกีฬามีลายการ์ตูนดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว การที่ ว. สั่งผลิตเสื้อกีฬาตามแบบที่จำเลยที่ 1 โฆษณาเป็นเพียงการแสวงหาพยานหลักฐานมาเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 ถือไม่ได้ว่า ว. เป็นผู้ก่อให้เกิดจำเลยที่ 1 กระทำความผิด โจทก์ร่วมจึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยซึ่งมีอำนาจร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 ได้ และโจทก์จึงมีอำนาจฟ้อง พยานหลักฐานที่เกิดจากการสั่งซื้อเสื้อกีฬาดังกล่าวสามารถรับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 ได้ กรณีไม่ใช่พยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบหรือพยานหลักฐานที่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ อันจะต้องห้ามมิให้รับฟังตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 226 และมาตรา 226/1 การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4, 6, 8, 15, 27, 31, 61, 70, 75, 76 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 33, 83 ระเบียบกลาง และสั่งจ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์กึ่งหนึ่งให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ระหว่างพิจารณา บริษัท ต. ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางอนุญาต โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าเสียหายฐานละเมิดลิขสิทธิ์ จำนวน 300,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ และให้การในคดีส่วนแบ่งว่า จำเลยทั้งสองไม่ต้องรับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วม ขอให้ยกคำร้อง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตาม

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ให้ลงโทษปรับ 50,000 บาท กับให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินจำนวน 5,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน (วันที่ 16 สิงหาคม 2564) เป็นต้นไปจนกว่าจำเลยที่ 1 จะชำระแก่โจทก์ร่วมเสร็จสิ้น ค่าฤชาธรรมเนียม ระหว่างโจทก์ร่วมกับจำเลยที่ 1 ให้เป็นพับ รับผิดชอบกลาง ให้จ่ายเงินค่าปรับฐานละเมิดลิขสิทธิ์ กึ่งหนึ่งให้แก่โจทก์ร่วมซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ยกฟ้องจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์ ร่วมกับจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 ด้วย ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งระหว่างโจทก์ร่วมและจำเลยที่ 1 ทั้ง สองชั้นศาลให้เป็นพับนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษา

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดี ทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันใน ชั้นฎีการับฟังได้ว่า โจทก์ร่วมเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของประเทศญี่ปุ่น มีภูมิลำเนาอยู่ ในประเทศญี่ปุ่นตลอดระยะเวลาในการสร้างสรรคงานและเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในฐานะ ผู้สร้างสรรคงานศิลปกรรม ลักษณะงานจิตรกรรมตัวการ์ตูนชื่อ มังกี้ ดี. ลูฟี่ ในชุดวันพีซ ซึ่งได้ โฆษณางานครั้งแรกที่ประเทศญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม 2542 โจทก์ร่วมมอบอำนาจให้บริษัท ด. เป็นตัวแทนในการปกป้องและบังคับใช้สิทธิที่เกี่ยวกับการ์ตูนวันพีซ ให้มีอำนาจมอบอำนาจช่วงได้ นายณัฐวรรณ เป็นผู้รับมอบอำนาจช่วง จำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของร้าน อ. และเป็นเจ้าของเฟซบุ๊ก ชื่อเพจ อ. จำเลยที่ 1 ได้โฆษณาภาพเสื้อกิฬาก็มีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของ โจทก์ร่วมในเพจดังกล่าว เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2563 นายวรวุฒิ ที่ทำงานของนายณัฐวรรณ ซึ่งใช้ ชื่อในเฟซบุ๊กว่า T. ได้ติดต่อเพจ อ. ของจำเลยที่ 1 และว่าจ้างให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกิฬาก็มีลาย การ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ จำนวน 12 ตัว ราคาตัวละ 250 บาท ค่าจัดส่ง 100 บาท รวมเป็นเงิน 3,100 บาท โดยได้โอนเงินมัดจำจำนวน 1,000 บาท ไปที่บัญชีธนาคาร ท. ชื่อบัญชี อ. และโอนเงิน ส่วนที่เหลือจำนวน 2,100 บาท ไปยังบัญชีดังกล่าวด้วย จากนั้น จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกิฬาให้ ตามคำสั่งของนายวรวุฒิ และส่งไปให้แก่นายณัฐวรรณ ตามตัวอย่างเสื้อกิฬาของกลาง โดยปรากฏ ชื่อผู้ส่งที่กล่องสินค้าว่าร้าน อ. ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจเข้าตรวจค้นร้าน อ. ของจำเลยที่ 1 ตาม หมายค้นศาลจังหวัดชัยภูมิ พบใบสั่งงานออกแบบเสื้อกิฬาพิมพ์ลายที่มีข้อความว่า รูปวันพีซอยู่ที่ ด้านหน้าของภาพเสื้อ และปรากฏภาพการออกแบบเสื้อกิฬาก็มีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ อยู่ใน เครื่องคอมพิวเตอร์ภายในร้าน กับเอกสารการสั่งผลิตเสื้อกิฬาก็มีลายการ์ตูนดังกล่าวจากลูกค้าราย อื่นของจำเลยที่ 1 สำหรับคดีในส่วนของจำเลยที่ 2 โจทก์และโจทก์ร่วมไม่ได้อุทธรณ์และฎีกา คดีจึง ฟังเป็นยุติไปตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง คดี มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ดังที่โจทก์ฟ้องหรือไม่ เห็นว่า แม้นายวร วุฒิ ซึ่งเป็นที่ทำงานของนายณัฐวรรณ ผู้รับมอบอำนาจช่วงเป็นผู้สั่งให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกิฬาก็มี ลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม แต่เมื่อพิจารณาบทสนทนาเกี่ยวกับการสั่งผลิตเสื้อกิฬาแล้วได้ความว่า ภาพตัวอย่างเสื้อกิฬาก็มีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งนายวรวุฒิ นำมาใช้เป็นตัวอย่างในการสั่งผลิตเสื้อกิฬานั้นเป็นภาพตัวอย่างเสื้อกิฬาที่ปรากฏอยู่ในหน้าเพจ เฟซบุ๊ก อ. เสื้อกิฬาพิมพ์ลายของจำเลยที่ 1 เอง โดยในบทสนทนาดังกล่าว นายวรวุฒิแจ้งว่าเขา แบบเดิมแต่ให้ใส่คำว่า T. ซึ่งเป็นชื่อเฟซบุ๊กของนายวรวุฒิที่ด้านหน้าเสื้อตรงกลาง และให้ใส่

ข้อความที่ด้านหลังเสื้อด้วย โดยนายวรฤทธิไม่ได้กล่าวถึงลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ แต่อย่างใด ร้าน อ. ออกแบบข้อความที่ด้านหน้าและด้านหลังเสื้อกีฬาเสร็จแล้วส่งแบบเสื้อกีฬาซึ่งยังคงมีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ตามแบบภาพตัวอย่างเสื้อกีฬาที่ปรากฏอยู่ในหน้าเพจเฟซบุ๊กร้าน อ. เสื้อกีฬาพิมพ์ลายให้นายวรฤทธิดู เมื่อนายวรฤทธิตกลงและโอนเงินค่าเสื้อกีฬาส่วนที่เหลือให้ร้าน อ. ก็ผลิตเสื้อกีฬาตามแบบดังกล่าวส่งให้แก่นายณัฐวรรณ ทั้งข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยที่ 1 เคยผลิตเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ให้แก่ลูกค้ารายอื่นมาแล้ว ตามใบสั่งงานออกแบบเสื้อกีฬาพิมพ์ลายที่มีข้อความว่า รูปวันพีซ อยู่ที่ด้านหน้าของภาพเสื้อ และปรากฏภาพการออกแบบเสื้อกีฬาที่มีภาพลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ภายในร้าน อ. ของจำเลยที่ 1 กับเอกสารการสั่งผลิตเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนดังกล่าวจากลูกค้ารายอื่นของจำเลยที่ 1 ก่อนที่นายวรฤทธิจะสั่งให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬา ซึ่งภาพเสื้อกีฬาบางภาพก็มีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ เหมือนกับภาพตัวอย่างเสื้อกีฬาที่ปรากฏอยู่ในหน้าเพจเฟซบุ๊กร้าน อ. เสื้อกีฬาพิมพ์ลายที่เมื่อนายวรฤทธิใช้เป็นตัวอย่างในการสั่งผลิตเสื้อกีฬาด้วย จำเลยที่ 1 ไม่น่าสืบหักล้างพยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมในส่วนนี้ แต่กลับได้ความจากจำเลยที่ 1 เบิกความตอบคำถามค้านโจทก์ยอมรับว่า เป็นภาพเพจเฟซบุ๊กร้าน อ. ของจำเลยที่ 1 ซึ่งมีภาพเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนวันพีซอีกหลายหนึ่งด้วย โดยแบบเสื้อกีฬาดังกล่าวจำเลยที่ 1 ได้นำมาลงในเพจเฟซบุ๊กอยู่ก่อนแล้ว ส่วนภาพเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีลายการ์ตูนวันพีซปรากฏอยู่ เป็นเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่ที่ร้าน อ. ของจำเลยที่ 1 และภาพเสื้อกีฬา เป็นเสื้อกีฬาที่มีลูกค้ารายอื่นสั่งซื้อโดยปรากฏภาพลายการ์ตูนวันพีซเช่นเดียวกับที่นายวรฤทธิสั่งซื้อจากพฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ที่โฆษณาภาพตัวอย่างเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมไว้เพื่อให้ลูกค้าสามารถสั่งผลิตเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนดังกล่าวได้ และเคยผลิตเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนดังกล่าวให้แก่ลูกค้ารายอื่นมาแล้ว ประกอบกับการที่นายวรฤทธิสั่งให้จำเลยที่ 1 ผลิตเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ ตามแบบที่จำเลยที่ 1 โฆษณาอยู่แล้ว โดยไม่ได้นำภาพลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ มาให้จำเลยที่ 1 ใช้ผลิตเสื้อกีฬา หรือสั่งให้จำเลยที่ 1 ออกแบบภาพลายการ์ตูน มังกี้ ดี. ลูฟี่ ขึ้นมาใหม่ แล้วนำไปผลิตเสื้อกีฬาแต่อย่างใด ย่อมชี้ให้เห็นโดยชัดแจ้งว่าจำเลยที่ 1 รู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้ว่าลายการ์ตูนมังกี้ ดี. ลูฟี่ เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม โดยมีเจตนาเสนอขายเสื้อกีฬาที่มีลายการ์ตูนดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว การที่นายวรฤทธิสั่งผลิตเสื้อกีฬาตามแบบที่จำเลยที่ 1 โฆษณา เป็นเพียงการแสวงหาพยานหลักฐานมาเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 ถือไม่ได้ว่านายวรฤทธิเป็นผู้ก่อให้เกิดจำเลยที่ 1 กระทำความผิด โจทก์ร่วมจึงเป็นผู้เสียหายโดยนิตินัยซึ่งมีอำนาจร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ 1 ได้ และโจทก์จึงมีอำนาจฟ้องพยานหลักฐานที่เกิดจากการสั่งซื้อเสื้อกีฬาดังกล่าวสามารถรับฟังเพื่อพิสูจน์ความผิดของจำเลยที่ 1 ได้ กรณีไม่ใช่พยานหลักฐานที่เกิดขึ้นโดยมิชอบหรือพยานหลักฐานที่ได้มาเนื่องจากการกระทำโดยมิชอบ อันจะต้องห้ามมิให้รับฟัง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 และมาตรา 226/1 ดังที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษวินิจฉัย การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 70 วรรคสอง ประกอบมาตรา 31 (1) ดังที่โจทก์ฟ้อง ที่ศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษพิพากษามานั้น ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศไม่เห็นพ้องด้วยฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น อนึ่ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางพิพากษาลง

โทษปรับจำเลยที่ 1 เป็นเงิน 50,000 บาท โดยมีได้กำหนดวิธีการไว้ว่าหากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับจะจัดการอย่างไรต่อไป นั้น เพื่อประโยชน์ในการบังคับคดีตามโทษปรับดังกล่าว จึงเห็นสมควรแก้ไขในส่วนนี้ และเนื่องจากคดีนี้โจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้จำเลยที่ 1 ชดใช้ค่าเสียหายฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วม อันเป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา เมื่อคดีส่วนอาญาฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 กระทำผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์ของโจทก์ร่วมเพื่อการค้า โจทก์ร่วมจึงมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายจากจำเลยที่ 1 ได้ตามคำร้องในคดีส่วนแพ่ง แม้โจทก์ร่วมไม่ได้ฎีกา แต่ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและพิพากษาคดีส่วนแพ่งให้แก่โจทก์ร่วมได้ เพราะปัญหานี้เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2539 มาตรา 40 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง และมาตรา 225 พิจารณาพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายให้แก่โจทก์ร่วมตามคำพิพากษา

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง พิจารณาแก้เป็นว่า ให้บังคับคดีในส่วนของจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง หากจำเลยที่ 1 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งระหว่างโจทก์ร่วมและจำเลยที่ 1 ในชั้นอุทธรณ์และฎีกาให้เป็นพับนอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชำนัญพิเศษ

องค์คณะ

อภิชาติ ภมรบุตร · มัณฑรี อุชชิน · สถาพร วงศ์ตระกูลรักษา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/124/2567>